

pas als «funcionarios» que fan propaganda, en favor de «determinada forma d'enterrament» i els hi prohibeix—visca la llibertat!—de facilitar fulles impreses expressant aquests desitjos. Es clar: és una obligació ineludible sortir en defensa dels sagrats drets de la neutralitat ultratjada, i d'aquest producte nou-nat tendre i rosat com un infantó, que en diuen laïcisme i que sembla ésser la rosa dels nostres governants.

En escriure aquesta crònica, està molt lluny de nosaltres ferir susceptibilitats de ningú. Ens guia únicament el perfecte dret que tenim d'exposar les disconformitats que poguem sentir, i el desig de posar de relleu que els límits del sectarisme són en molts casos indestriables.

* * *

Omplir i signar les fulles de «Declaració autèntica» que ha editat el «Foment de Pietat Catalana» és, avui, un deure inajornable de tots els cotòlics.

J. M. RIBERA

Finances

El Sr. Ventosa en la seva conferència a Bilbao ha dit que el fer obra de crítica, no és desprestigiar la República; que al Ministeri del Treball s'augmenten les despeses del personal prop de vint-i-cinc milions de pessetes i es rebaixa per conservació de carreteres dotze milions; que el control obrer s'ha deixat córrer a Àustria, Alemanya i a Itàlia per estralls demagògics i igual els comitès de fàbrica.

Ha sigut aprovat un crèdit de cent quaranta mil pessetes a favor del Patronat que enten sobre la propietat del Jesuïtes. Quant eren aquí feien obra cultural i benèfica que res costava a l'Estat. Se'ls disolt amb greu carga per l'Erari públic que, en últim terme, deu nadrir el poble.

Sembla que no és cert que el pressupost del 1932 sigui tant augmentat per a extingir els estralls del règim passat, doncs el Sr. Alba en el Congrès digué que hi havia moltes consignacions noves en els departaments ministerials.

La contització de la pesseta ha baixat en relació amb la moneda estrangera; avui es consigna a 0'40 cèntims, el dolar val 13 pessetes, i la lliura esterlina or, a 60 pessetes; abans es creia un fracàs quant estava a 48 pessetes. Si això continués pujarien els preus dels queviures i seria precis l'augment dels salaris, amb el perill de conflictes socials, com és l'encariment de la vida i el major nombre dels sense feina, sense sapiguer si serem prou forts per a resistir-ho.

L'economia vol confiança i aqueixa es basa en la direcció capacitada, en l'ordre, i en l'igualtat de tots davant la llei, sense res de sectarisme.

Comentaris a les notes anteriors no tenim inconvenient que'ls fassin els homes de negocis, els propietaris, els jornalers.

X.

RESERVAT

PER

J. Reverter i C.^a

S. L.

GALETES

MANRESA

El nostre deure

Recordo haver llegit que no hi ha proposició, per absurda que sigui, que repetida suficientment, no arribi a ésser tinguda per vertadera. Respon, segurament, a aquest fenomen el fet que molts, i amb fatal inconsciència, víctimes d'una suggestió, pregovin desafortadament, com a mitjà únic per a resoldre la qüestió social, un assaig de comunisme.

Han sentit parlar tant de comunisme llibertari com a ideal redemptor de les masses proletàries, com un mitjà d'eficax reivindicació dels drets obrers i els han dit tant—ocultant i falsejant la veritat—que totes les millores obtingudes en l'ordre econòmic es deuen als confians del marxisme que molts irreflexius, carregats de prejudicis, s'ho han cregut incon-